

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (ТРЕТИ СЪСТАВ)

6 декември 2001 година*

„Режим на асоцииране на отвъдморските страни и територии – Решение 97/803/ЕО – Внос на захар – Иск за отмяна – Иск за обезщетение за вреди – Допустимост – Необратимост на постигнатите резултати – Принцип на пропорционалността – Правна сигурност”

По дело Т – 43/98

Emesa Sugar (Free Zone) NV, учредено в Oranjestad (Аруба), за което се явява адв. G. van der Wal, адвокат със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,
срещу

Съвета на Европейския съюз, за който се явяват г-н J. Huber и г-н G. Houttuin, в качеството на представители,

ответник,

подпомаган от

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н T. Van Rijn, в качеството на представител със съдебен адрес в Люксембург,

от

Кралство Испания, за което се явяват г-жа M. López-Monís Gallego и г-жа R. Silva de Lapuerta, в качеството на представители със съдебен адрес в Люксембург,

и от

Френската република, за която се явява г-жа K. Rispal-Bellanger, в качеството на представител със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни,

с предмет иск за отмяна на Решение 97/803/ЕО на Съвета от 24 ноември 1997 г., за средносрочно изменение на Решение 91/482/ЕИО за асоцииране на отвъдморските страни и територии към Европейската икономическа общност (ОВ L 329, стр. 50), както и искане за обезщетение за вреди,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(трети състав),

* Език на произход: нидерландски.

в състав: г-н J. Azizi, председател, г-н K. Lenaerts и г-н M. Jaeger, съдии,

секретар: г-н J. Plingers, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 май 2001 г.,

постанови настоящото

Решение

1. По силата на член 3, буква с), от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 3, параграф 1, буква т) ЕО)), дейността на Общността включва асоцииране на отвъдморските страни и територии (ОСТ) с оглед увеличаване на търговията и насърчаване на съвместното икономическо и социално развитие.

2. Аруба е страна от ОСТ.

3. Асоциирането на страните от ОСТ към Общността е уредено в част четвърта от Договора за ЕО.

4. Съгласно член 131, алинеи втора и трета от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 182, алинеи втора и трета ЕО):

„Целта на асоциирането е да съдейства за икономическото и социално развитие на страните и териториите и да създаде тесни икономически отношения между тях и Общността като цяло.

В съответствие с принципите, предвидени в преамбюла от този договор, асоциирането е предназначено преди всичко да защитава интересите и просперитета на населението на тези държави и територии, с оглед да ги доведе до икономическия, социалния и културен напредък, към който те се стремят.”

5. За тази цел, член 132 от Договора от ЕО (понастоящем член 183 ЕО) изброява определен брой цели, между които прилагането, от държавите – членки, в техния търговски обмен със страните и териториите (на) режима, който те си предоставят по между си по силата на настоящия договор.

6. Член 133, параграф 1 от Договора ЕО (понастоящем, след изменение член 184, параграф 1 ЕО), предвижда, че митата върху вноса в държавите-членки на стоки с произход от ОСТ трябва да бъдат напълно премахнати в съответствие с постепенното премахване на митата между държавите-членки съобразно разпоредбите на Договора.

7. Според член 136 от Договора ЕО (понастоящем, след изменение член 187 ЕО):

„За първия петгодишен период от влизането в сила на този договор подробностите и процедурата за асоцииране на страните и териториите с Общността се определят от Допълнителна конвенция, приложена към този договор.

Преди изтичането на срока, посочен в предходната алинея, Съветът, с единодушие, приема разпоредби за по нататъшния период, въз основа на натрупания опит и на принципите, включени в този договор.”

8. На основание член 136, втора алинея от Договора, Съветът е приел на 25 февруари 1964 г., Решение 64/349/ЕИО относно асоциирането на ОСТ към Европейската икономическа общност (ОВ 93, стр. 1472). Това решение е предназначено да замени, считано от 1 юни 1964 г., дата на влизане в сила на вътрешното споразумение относно финансирането и управлението на помощите от Общността, подписано в Яунде на 20 юли 1963 г., споразумението за прилагане на асоциирането на ОСТ към Общността, приложено към Договора и сключено за период от пет години.

9. След няколко решения, които са имали един и същ предмет, Съветът е приел Решение 91/482/ЕИО от 25 юли 1991 г. относно асоциирането на ОСТ към Европейската икономическа общност (ОВ L 263, стр. 1, по-нататък „Решението относно ОСТ”), което, съгласно неговия член 240, параграф 1 е приложимо за период от десет години, считано от 1 март 1990 г.

Параграф 3, букви а) и б) от същата разпоредба предвижда обаче, че преди изтичането на първия петгодишен период, Съветът на основата на предложението от Комисията приема с единодушие, при необходимост, освен финансовата помощ от Общността, за втория петгодишен период, евентуалните изменения, които трябва да бъдат направени в асоциирането на ОСТ към Общността. По тази причина Съветът приема Решение 97/803/ЕО от 24 ноември 1997 г., за средносрочно изменение на Решението относно ОСТ (ОВ L 329, стр. 50, по-нататък, „оспорваното решение”).

10. В първоначалния си вариант член 101, параграф 1 от Решението относно ОСТ предвижда:

„Стоките с произход от ОСТ се внасят в Общността, като се освобождават от мита и такси с равностоен ефект.”

11. Член 102 от същото решение предвижда:

„Общността не прилага по отношение на вноса на продукти с произход от ОСТ нито количествени ограничения, нито мерки с равностоен ефект.”

12. Член 108, параграф 1, първо тире от Решението относно ОСТ препраща към приложение II към него, (по-нататък „приложение II”) за определяне на понятието продукти с произход и на методите за административно сътрудничество, свързани с тях. На основание член 1 от това приложение, един продукт се смята за произхождащ от ОСТ, от Общността или от

държавите от Африка, Карибите и Тихоокеанския басейн (по-нататък „държавите от АКТБ“), ако той е изцяло получен там, или в достатъчна степен е обработен или преработен.

13. Член 3, параграф 3 от приложение II съдържа списък на обработки или на преработки, считани като недостатъчни, за да придадат характер на даден продукт като произхождащ от ОСТ.

14. Член 6, параграф 2 от приложение II, предвижда обаче:

„Когато продукти, изцяло получени (...) в държавите от АКТБ са предмет на обработки или на преработки в ОСТ, те се считат изцяло получени в ОСТ.”

15. По силата на член 6, параграф 4 от приложение II, правилото цитирано в горния точка, наречено „за кумулиране на произход от АКТБ/ОСТ” е приложимо по отношение на „всяка обработка или преработка, извършена в ОСТ, като в това се включват операциите, изброени в член 3, параграф 3”.

16. Оспорваното решение е ограничило приложението на правилото за кумулиране на произход от АКТБ/ОСТ за захарта с произход от ОСТ.

17. В седмото съображение от преамбюла от оспорваното решение, Съветът пояснява:

„като взе предвид, че установяването с Решението (относно ОСТ) на свободния достъп за всички продукти с произход от ОСТ и запазването на кумулирането между продуктите с произход от държавите от АКТБ и продуктите с произход от ОСТ доведе до установяване на риска от конфликт между целите на двете политики на Общността, а именно, развитието на ОСТ и общата селскостопанска политика; че, наистина сериозни смущения на пазара на Общността на някои продукти, подчинени на общата организация на пазара са се проявили на няколко пъти чрез приемането на предпазни мерки; че следва да се предотвратят нови смущения, чрез подходящи мерки за определяне на благоприятна рамка за редовността на обмена и в същото време съвместими с общата селскостопанска политика”.

18. За тази цел, оспорваното решение е добавило в Решението ОСТ, именно член 108б, който допуска кумулирането на произход от АКТБ/ОСТ за захарта до едно определено годишно количество. Този член 108б, параграфи 1 и 2, предвижда:

„1. (...) кумулирането на произход АКТБ/ОСТ, визирано в член 6 от приложение II се допуска за годишно количество от 3 000 тона захар.

2. За привеждането в действие на правилата за кумулиране АКТБ/ОСТ визирано в параграф 1, смятат се за достатъчни за да придадат характер на

продукти с произход от ОСТ оформянето на захарта на бучки и оцветяването.”

Факти и процедура

19. Ищецът, който е конституиран като страна по делото на 6 февруари 1997 г., управлява от месец април 1997 г. фабрика за захар на остров Аруба и изнася захар в Общността. Фабриката на ищеца има, както той твърди, минимален капацитет за обработка на 34 000 тона захар годишно. Тъй като захарта не се произвежда в Аруба, ищецът купува бяла захар от рафинерии за захар от захарна тръстика, установени в държавите от АКТЬ. Закупената захар се транспортира до Аруба, където, преди да бъде изнесена в Общността, се обработва и преработва, за да може да се ползва от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ.

20. При тези обстоятелства, с искова молба, постъпила в секретариата на Първоинстанционния съд на 10 март 1998 г., ищецът е предявил настоящия иск, с предмет иск за отмяна на оспорваното решение, както и с иск за обезщетение за вреди.

21. С отделна молба, постъпила в секретариата на Първоинстанционния съд на 10 април 1998 г., ищецът е предявил на основание член 185 от Договора за ЕО (понастоящем член 242 ЕО) искане да се отложи приложението на член 1, точки 28, 30, 32 и 60 от оспорваното решение, докато Първоинстанционният съд не се произнесе по същество и, алтернативно, на основание член 186 от Договора за ЕО (понастоящем член 243 ЕО), е предявил иск за съответни обезпечителни мерки.

22. С Определение от 14 август 1998 г., по дело T-43/98 R, Emesa Sugar/Съвет, Recueil стр. II-3055) председателят на Първоинстанционния съд е отхвърлил тези искания.

23. С иски молби, постъпили в секретариата на Първоинстанционния съд, съответно на 7 май, на 4 юни и на 15 юни 1998 г., Кралство Испания, Комисията на Европейските общности и Френската република са поискали, в съответствие с член 115 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, да представят становища в подкрепа на становището на Съвета. Исковата молба на Кралство Испания е била уважена с Определение от 7 юли 1998 г., а тези на Комисията и на Френската република с Определения от 9 юли 1998 г. Кралство Испания и Комисията са подали молби за встъпване по делото, съответно на 20 ноември и на 22 декември 1998 г. и главните страни са били поканени да представят съображенията се по тези писмени становища.

24. По въззивна жалба, подадена от ищеца, Определението по дело Emesa Sugar/Съвет, цитирано по-горе в точка 22, е било отменено с Определение на председателя на Съда от 17 декември 1998 г. по дело C-363/98, Emesa Sugar/Съвет, Recueil, стр. I-8787, и делото е било върнато на Първоинстанционния съд.

25. Председателят на Първоинстанционния съд след това е разпоредил временни мерки по дело T-44/98 R II (Определения на председателя на Първоинстанционния съд от 30 април 1999 г., по дело T-44/98 R II, Emesa Sugar/Комисия, Recueil, стр. II-1427 и от 29 септември 1999 г., по дело T-44/98 R II, Emesa Sugar/Комисия, Recueil, стр. II-2815). Поради тези временни мерки съдът се е произнесъл, че вече няма основание да се постановява решение по дело T-43/98 R II (Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 6 април 2000 г., T-43/98 R II, Emesa Sugar/Съвет, непубликувано в Recueil).

26. На основание член 177 от Договора от ЕО (понастоящем член 234 ЕО), председателят на Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Нидерландия) е поискал от Съда да се произнесе относно валидността на оспорваното решение (по дело C-17/98).

27. С Определение от 11 февруари 1999 г., Първоинстанционният съд спира настоящото производство до постановяване на окончателно решение от Съда по дело C0-17/98.

28. В Решението си от 8 февруари 2000 г., по дело C-17/98, Emesa Sugar, Recueil, стр. I-675, по-нататък „Решението Emesa”), Съдът е постановил, че разглеждането на поставените въпроси не е показало елементи годни да засегнат валидността на оспорваното решение.

29. С писмо от 29 февруари 2000 г., страните са били поканени да предоставят възражения във връзка с продължаване на производството по настоящото дело.

30. Ищецът твърди в писмото си от 31 март 2000 г., че Решението по делото Emesa се основава на фактически грешки. Освен това, решението е било постановено в нарушение на член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и на основните свободи, тъй като, в хода на производството пред Съда, ищецът не могъл да представи възражения във връзка със заключението на генералния адвокат. Ищецът поискал от Първоинстанционния съд да продължи писмената фаза и да покани страните да предоставят възражения по същество относно Решението по делото Emesa.

31. Съветът и Комисията са поддържали, в писмата си с дати, съответно, 29 и 24 март 2000 г., че искът е станал безпредметен, с оглед на обстоятелството че Съдът е потвърдил, в Решението си по делото Emesa, валидността на оспорваното решение.

32. С писмо от 24 май 2000 г., ищецът е бил поканен да предостави допълнително писмено становище по същество на Решението по делото Emesa. На 9 октомври 2000 г. ищецът е предоставил това становище, по отношение на което Съветът и Комисията са представили своите съображения в Становищата си от 21 февруари 2001 г.

33. След изслушване на доклада на съдията-докладчик, Първоинстанционният съд (трети състав) е решил да започне устната фаза на производство. Като мерки за организиране на производството, предвидени в член 64 от Процедурния правилник, някои писмени въпроси са изпратени на страните, които са им отговорили в определения срок.

34. Страните са представили устни становища и са отговорили на въпросите на Първоинстанционния съд на открито заседание на 15 май 2001 г.

Искания на страните

35. Ищецът предявява искане към Съда:

- да отмени оспорваното решение, или поне, да го отмени в частта, в която, от една страна, то прави изменения в членове 101, 102 и 108 от Решението относно ОСТ и на член 6 от приложение II и, от друга страна, предвижда добавянето на новия член 108б в Решението относно ОСТ (член 1, точки 27 - 32 от оспорваното решение);

- да признае Общността за виновна за вредата, която той е понесъл от факта, че от 1 декември 1997 г., вносът на захар с произход от ОСТ в Общността е пречатван или затруднен от действието на оспорваното решение;

- да разпреди страните да се споразумеят относно размера на вредата и, при липса на споразумение между тях, производството да продължи, в срок който той ще определи, за да уточни този размер или, поне, да осъди Общността да заплати размера на щетата, изчислен временно в исковата молба и която трябва освен това да бъде изчислена окончателно, или пак алтернативно, да осъди Общността да заплати обезщетение за вредата, което Съдът ще определи по справедливост, увеличено с лихва за просрочие;

- да осъди Съвета да заплати разноските.

36. Съветът иска от Съда:

- да отхвърли като недопустим, и алтернативно, като неоснователен иска за отмяна;

- да отхвърли като неоснователно искането за обезщетение на вреди;

- да осъди ищеца да заплати разноските;

- в случай че Съдът приеме че член 1, точки 7 - 32 от оспорваното решение са нищожни, да укаже кои са последиците на анулираните разпоредби, които трябва да останат в сила, докато той приведе това решение в съответствие с произнесеното по случая решение.

37. Комисията иска от Съда:

- да отхвърли иска за отмяна като недопустим или поне като неоснователен;
- да отхвърли искането за обезщетение на вреди;
- да осъди ищеца да заплати разноските.

38. Кралство Испания иска от Съда:

- да отхвърли иска;
- да осъди ищеца да заплати разноските.

Относно допустимостта на иска за отмяна

Доводи на страните

39. Съветът и Комисията оспорват допустимостта на иска за отмяна. Те смятат, че оспорваното решение е законодателна мярка с общо значение, която се прилага по отношение на всички икономически, до които се отнася. При всяко положение, ищецът не бил индивидуално засегнат от оспорваното решение по смисъла на член 173, четвърта алинея от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 230, четвърта алинея ЕО).

40. Ищецът възразява, че оспорваното решение е решение по смисъла на член 173, четвърта алинея от Договора. Той добавя, че е пряко и индивидуално засегнат по смисъла на същата тази разпоредба, от оспорваното решение, или най-малкото от разпоредбите му, които са изменили членове 101, 102 и 108 от Решението относно ОСТ и член 6 от приложение II и които са добавили един нов член 108б в това решение.

41. Ищецът твърди, че е пряко засегнат, след като оспорваното решение, или поне разпоредбите му, цитирани в предишната точка, не оставят никаква възможност за преценка на националните органи на държавите-членки, отговорни за тяхното прилагане. Той бил, освен това, индивидуално засегнат от оспорваното решение, или поне от цитираните по-горе разпоредби, поради факта, че той се намирал в положение, което го отличавало от всяко друго предприятие (Решение на Съда от 18 май 1994 г. по дело C-309/89, Codorniu/Съвет, Recueil, стр. I-1853). Той изтъква, в подкрепа на това, че е единственият производител на захар от ОСТ, който ясно се е заявил като заинтересувана страна в хода на административното производство, което предхожда приемането на оспорваното решение.

42. По-нататък ищецът посочва, че е едно от малкото на брой предприятия за производство на захар, установени в ОСТ и с чието положение Съветът е трябвало да се запознае, преди да измени Решението относно ОСТ. Той

припомня, във връзка с това, че е направил значителни инвестиции и е поел дългосрочни ангажименти към доставчиците на захар в държавите от АКТЬ (Решение на Съда от 17 януари 1985 г. по дело 11/82, Piraiki-Patraiki и др./Комисия, Recueil, стр. 207, точка 28, и Решение на Първоинстанционния съд от 14 декември 1995 г., по съединени дела Antillean Rice Mills и др./Комисия, Recueil, стр. I-305, точка 74). В писмо от 18 декември 1997 г., самият г-н Fischler, член на Комисията, признал, че измененията направени в Решението относно ОСТ с оспорваното решение са приети като алтернативно решение, вместо защитни мерки, които могат да бъдат взети на основание член 109 от Решението относно ОСТ. При тези обстоятелства, Съветът е този, който трябва да отчита интересите на ищеца (Решение по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано по-горе, точки 76 и 77). Наистина, ако Общността беше взела официално предпазни мерки, тя трябва да вземе предвид последиците, които те биха могли да имат за предприятията, установени в ОСТ. Ищецът смята, че формалната разлика, която отличава предпазните мерки от едно структурно ограничение не предполага никаква разлика относно степента, в която Общността трябва да вземе предвид интересите на предприятията, установени в ОСТ.

43. Задължението на Общността да вземе предвид последиците, които актът, който тя предвижда да приеме, има относно положението на някои частни лица, произтича най-общо от преамбюла на Договора, от Хартата на Обединените нации и от член 131, трета алинея от Договора.

44. Ищецът посочва по-нататък, че количественото ограничение наложено с оспорваното решение върху вноса на захар с произход от ОСТ и ограничаването на видовете операции за обработка или преработка, които могат да предоставят произход от ОСТ чрез прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, застрашават непосредствено неговото съществуване и търговска дейност. В заседанието е подчертал, че в момента на приемането на оспорваното решение той бил единственото предприятие за производство на захар, установено в Аруба. Той смята, че неговото положение е сравнимо с това на ищеца по делото дало повод за Решението на Съда от 16 май 1991 г. по дело C-358/89, Extramet Industrie/Съвет, Recueil стр. I-2501).

45. Накрая, ищецът, като се позовава на Решението на Първоинстанционния съд от 17 юни 1998 г., по дело T-135/96, UEAPME/Съвет, Recueil, стр. II-2335, точка 89), смята, че оспорваното решение не е било подложено на никакъв демократичен контрол. В действителност, не е имало допитване до Европейския парламент, нито до ОСТ. При тези условия, Съветът е трябвало да вземе предвид специфичното положение на ОСТ (Решение по дело UEAPME/Съвет, цитирано по-горе, точка 90).

Преценка на Първоинстанционния съд

46. Трябва да се направи констатацията, че независимо от това, че оспорваното решение е наречено „решение“, то се отнася до всички, тъй

като се прилага по отношение на всички заинтересувани оператори. Фактът, че член 108б, добавен на основание оспорваното решение към Решението относно ОСТ, ще засегне особено ищеца чрез ограничаване вноса на захар в Общността, който може да се ползва от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, не е от такова естество, че да постави под съмнение характера на акт с общо действие на оспорваното решение, след като въпросната разпоредба се отнася до всички предприятия, заинтересувани от износа на захар с произход от ОСТ към Общността. Трябва да се има предвид фактът, че възможността да се определи с по-голяма или по-малка точност, броят или даже идентичността на операторите, по отношение на които се прилага един акт, в определен момент, не е достатъчна, за да бъде поставена под съмнение правната същност на акта, след като е установено, че това прилагане се извършва на основата на едно обективно правно или фактическо положение, определено от акта във връзка с целите на същия (Решения по дело Codorniu/Съвет, цитирано тук в точка 41 по-горе, точка 18, и Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано тук в точка 42 по-горе, точка 65).

47. При все това, фактът, че оспорваното решение се отнася до всички не изключва поради това, възможността то да засегне пряко и индивидуално някои физически или юридически лица, по смисъла на член 173, алинея четвърта от Договора (вж. Решенията по дело Codorniu/Съвет, цитирано тук, в точка 41, по-горе, точка 19 и по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано тук в точка 42 по-горе, точка 66).

48. Трябва да се отбележи, че ищецът е пряко засегнат от оспорваното решение, след като същото не оставя никаква възможност за преценка на националните органи на държавите – членки, отговорни за неговото прилагане (Решение по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано тук в точка 42 по-горе, точка 63).

49. По отношение на това, дали ищецът е индивидуално засегнат от оспорваното решение, трябва да се напомни, че за да може едно физическо или юридическо лице да се счита за индивидуално засегнато от един акт с общо действие, то трябва да е засегнато от него поради някои качества, които са му присъщи, или поради едно фактическо положение, специфично за него по отношение на всяко друго лице (Решение на Съда от 15 юли 1963 г. по дело 25/62, Plaumann/Комисия, Recueil стр. 197, 223; Определения на Първоинстанционния съд от 30 септември 1997 г. по дело T-122/96, Federolio/Комисия, Recueil стр. II-1559, точка 59 и от 29 април 1999 г., T-120/98, Alce/Комисия, Recueil стр. II-1395, точка 19).

50. Фактът, че оспорваното решение засяга стопанската дейност на ищеца не е от такова естество, че да го индивидуализира по смисъла на член 173, четвърта алинея от Договора по отношение на всеки оператор, тъй като той се намира в едно обективно определено положение, сравнимо с това на всеки друг оператор, който е установен или в бъдеще ще се установи в една ОСТ и който е или ще бъде действащ на пазара на захарта (вж. Определение Federolio/Комисия, цитирано тук в точка 49 по-горе, точка 67). В това отношение, трябва да се отбележи, че самият ищец твърди в

жалбата си (точка 207), че в момента на приемането на оспорваното решение, е имало две или три други предприятия за производство на захар в ОСТ (по-специално в Кюрасао). Между другото, в заседанието, той е обяснил, че едно ново предприятие за производство на захар, Rica Foods, се е установило в Аруба, след приемането на оспорваното решение. При това положение, ищецът не е доказал, че търпи изключителни вреди, които да могат да го отграничат по отношение на другите икономически оператори по смисъла на Решението по дело Extramet Industrie/Съвет, цитирано по-горе в точка 44.

51. Ищецът твърди обаче, че Съветът е правно задължен да изследва специфичното положение преди да приеме оспорваното решение.

52. Важно е да се има предвид, че когато една институция на Общността по силата на специални разпоредби има задължението да държи сметка за последиците от акта, който тя предвижда да приеме, ги индивидуализира да индивидуализира последните (Решения на Съда по дело Piraiki-Patraiki и др./Комисия, цитирано тук в точка 42 по-горе, точки 28 - 31 и от 26 юни 1990 г., С-152/88, Sofrimport/Комисия, Recueil, стр. I-2477, точки 11 - 13; Решение по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано тук в точка 42 по-горе, точка 67).

53. Трябва при все това да се отбележи факта, че в момента на приемането на оспорваното решение, никаква разпоредба на правото на Общността не е задължавала Съвета да държи сметка за особеното положение на ищеца. Трябва да се подчертае, че оспорваното решение не може да бъде считано за предпазна мярка, която попада в приложното поле на член 109 от Решението относно ОСТ (вж. по-нататък точки 107 - 112). Задължението, което тази разпоредба вменява на институцията, която приема предпазна мярка, по-специално, да вземе предвид специфичното положение на заинтересуваните предприятия (Решение по дело Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано тук в точка 42 по-горе, точка 72), не е следователно приложимо в конкретния случай. При всяко положение, трябва да се подчертае че предложението за Решение 96/С 139/01 на Съвета за средносрочно изменение на Решението относно ОСТ (ОВ С 139, стр. 1) е било представено от Комисията на Съвета на 16 февруари 1996 г., и че това предложение е предвиждало първоначално пълното премахване на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ за захарта с произход от държавите от АКТЬ (вж. по-нататък точка 94). Дори да е искала, Комисията не би могла да вземе предвид специалното положение на ищеца, тъй като ищецът, който се конституирал на 6 февруари 1997 г., по това време не е съществувал.

54. Фактът, че ищецът е направил инвестиции и е сключил договори за доставка се отнася до икономическото решение, което той предприема в зависимост от собствените си търговски интереси (Определение на Първоинстанционния съд от 30 януари 2001 г. по дело T-49/00, Irosea/Комисия, Recueil стр. II-163, точка 34). Едно такова положение, произтичащо от нормалната дейност на всяко предприятие, което

извършва преработка на захар, не е от естество да индивидуализира ищеца по смисъла на член 173, четвърта алинея от Договора.

55. По отношение на участието на ищеца в хода на производството, предхождало вземането на оспорваното решение, трябва да се посочи, че нито една разпоредба на правото на Общността не е задължавала Съвета, при преразглеждането на Решението относно ОСТ да следва процедура, в рамките на която ищецът би имал правото да бъде изслушан. Следователно, намесите, на които се позовава ищеца не могат да му придадат такова качество, че да предяви иск на основание член 173, четвърта алинея от Договора (Решение на Първоинстанционния съд от 7 февруари 2001 г. по съединени дела T-38/99 - 50/99, Sociedade Agrícola dos Arintos и др. /Комисия, Recueil, стр. II-585, точка 48).

56. И накрая, фактът, че оспорваното решение не е било подложено на никакъв демократичен контрол, не позволява да се изключи прилагането на критериите за допустимост, определени в член 173, четвърта алинея от Договора (вж. в този смисъл Определение на Съда от 10 май 2001 г. C-345/00 P, FNAB и др. /Съвет, Recueil, стр. I-3811, точка 40).

57. На основата на всичко изложено по-горе, искът за отмяна трябва да бъде обявен за недопустим.

Относно иска за обезщетение

Предварителни съображения

58. Ищецът твърди, че нарушенията на правото на Общността, посочени в неговите основания за отмяна, са му причинили вреда и ангажират извъндоговорната отговорност на Общността.

59. Трябва да се напомни, че по въпросите на извъндоговорната отговорност на Общността правото на обезщетение се признава, след като три кумулативно дадени условия са налице, а именно, нарушената разпоредба да има за предмет предоставяне права на частните лица, нарушението да е доста съществено и накрая, да съществува пряка причинна връзка между нарушението, вменено на Общността, и вредата, претърпяна от увредените лица (вж. в този смисъл Решение на Съда от 4 юли 2000 г., C-352/98 P, Bergaderm и Goupil/Комисия, Recueil, стр. I-5291, точка 42).

60. Трябва следователно да се изследва дали основанията за отмяна, посочени в иска се отнасят до нарушения на разпоредби, с които се предоставят права на частните лица.

61. Ищецът посочва пет довода в подкрепа на иска си за отмяна. Първият произтича от нарушаването на „механизма на заключване“, според който предимствата, предоставени на ОСТ в рамките на поэтапното осъществяване на тяхното асоцииране към Общността, не може да бъдат повече отменяни от нея. Вторият се основава на нарушаването на

принципа на пропорционалност. Третият се основава на нарушаването на член 240 от Решението относно ОСТ, и четвъртия на нарушаване на принципа за правна сигурност и принципа за защита на оправданите правни очаквания. И накрая, петият довод се основава на нарушаването на член 190 от Договора за ЕО (понастоящем член 253 ЕО).

62. Ищецът дори не твърди, че предполагаемите нарушения на правото на Общността, посочени като трети и пети довод, се отнасят до правни разпоредби, предоставящи права на частните лица. Той изтъква само, в иска си (точка 180) че „механизъмът на заключване” (първи довод), принципът на пропорционалността (втори довод) и принципът на правната сигурност или принципът на защита на оправданите правни очаквания (четвърти довод) представляват такива правила.

63. Колкото до петия довод, вече е било присъдено, че едно нарушение на член 190 от Договора, не може да ангажира извъндоговорната отговорност на Общността (Решения на Съда от 15 септември 1982 г., 106/81, Kind/ЕИО, Recueil, стр. 2885, точка 14 и от 6 юни 1990 г. С-119/88, AERPO и др. /Комисия, С-119/88, Recueil, стр. I-2189, точка 20; Решение на Първоинстанционния съд от 15 декември 1994 г., Т-489/93, Unifruit Hellas/Комисия, Recueil, стр. II-1201, точка 41). Относно третия довод, основан на предполагаемо нарушение на член 240 от Решението относно ОСТ, тъй като Съветът не бил вече, по силата на тази разпоредба, компетентен *ratione temporis*, да приеме оспорваното решение, трудно може да се приеме, че тази разпоредба може да представлява разпоредба, която предоставя права на частните лица (вж. в този смисъл Решение на Съда от 13 март 1992 г. 282/90, Vreugdenhil/Комисия, Recueil, стр. I-1937, точки 20 - 25). Във всеки случай, Съдът вече се е произнесъл в решението си по делото Emesa (точка 33), че оспорваното решение не е било прието в нарушение на член 240 от Решението относно ОСТ и ищецът не е направил възражения относно този пасаж от решението на Съда в допълнителните си съображения от 9 октомври 2000 г.

64. Обратно, принципът на пропорционалността, визиран във втория довод (Решение по дело Unifruit Hellas/Комисия, цитирано тук в точка 63 по-горе, точка 42) и принципът на защита на оправданите правни очаквания, визиран в четвъртия довод (Решение на Съда от 19 май 1992 г. по съединени дела С-104/89 и С-37/90, Mulder и др. /Съвет и Комисията, Recueil, стр. I-3061, точка 15) представляват правни норми, които предоставят права на частни лица. Относно „механизма на заключване”, който е предмет на първия довод, необходимо ще бъде да се изследва, първо, дали става въпрос за принцип на правото на Общността, след това да се провери, ако това е така, дали става въпрос за разпоредба, която предоставя права на частните лица.

65. От това следва, че трябва да бъдат разгледани единствено първия, втория и четвъртия довод на ищеца във връзка с искането за обезщетение.

По довода, който се основава на нарушаване на „механизма на заключване”

66. Ищецът твърди, че разпоредбите на четвъртата част от Договора, разгледани в тяхната съвкупност, по-специално членове 132, 133 и 136 от него, както достиженията на правото на ЕС, които последователните решения относно ОСТ са въвели, предвиждат един „принцип на заключване”. Този принцип бил пречка за това вече дадените на ОСТ, в рамките на поэтапното осъществяване на асоциирането, предимства, да бъдат засегнати от едно последващо решение на Общността.

67. В Решението си по дело Emesa (точки 38 и 39), Съдът е решил:

„38. (...) Ако постепенният и динамичен процес, с който се характеризира асоциирането на ОСТ към Общността изисква да се държи сметка от Съвета за постигнатите благодарение на неговите предходни решения резултати, това не променя факта, (...) че Съветът, когато определя мерки на основание член 136, алинея втора от Договора, трябва да държи сметка едновременно за принципите, постановени в Част четвърта от Договора и за другите принципи на правото на Общността, включително тези, които се отнасят до общата селскостопанска политика.

39. Като съпоставя различните цели, определени от Договора, като същевременно общо държи сметка за постигнатите резултати, на основата на неговите предходни решения, Съветът, който разполага, за тази цел, с широко право на преценка, съответстващо на политическите отговорности, които му предоставят член 40 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 34 ЕО), член 41 и член 42 от Договора за ЕО (понастоящем член 35 ЕО и член 36 ЕО), член 43 от Договора за ЕО (понастоящем, след изменение член 37 ЕО) и член 136 от Договора, може да бъде принуден, в случай на нужда, да ограничи някои преди това предоставени предимства на ОСТ.”

68. От това следва, че не съществува абсолютен „механизъм или принцип на заключването” в отношенията между Общността и ОСТ. Наистина, Съветът може да бъде принуден „при необходимост”, да ограничи някои преди това предоставени предимства на ОСТ (Решение по дело Emesa, точка 39).

69. Освен това следва, че на основата на данните от преписката, с които е разполагал, Съдът е изследвал, дали в случая Съветът е могъл с основание да смята, след като е съпоставил целите на асоциирането на ОСТ и тези на общата селскостопанска политика, че е било необходимо да ограничи прилагането на правилото за кумулиране на произхода АКТЬ/ОСТ.

70. Както Съдът е постановил в Решението си по делото Emesa (точки 40 - 42):

40. „В случая е установено, че намаляването до 3 000 тона годишно на количеството захар, което може да се ползва от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ, представлява ограничение в сравнение с Решението относно ОСТ. Обаче, след като е установено, че прилагането на правилото

(за) кумулиране на произход в сектора на захарта е могло да доведе до значителни смущения във функционирането на една обща организация на пазара (...), Съветът, след като е съпоставил целите на асоциирането на ОСТ и тези на общата селскостопанска политика, е имал право да вземе, при спазване на принципите на правото на Общността, които определят упражняването на неговата оперативна самостоятелност, всяка мярка, която може да сложи край или да смекчи въпросните смущения, включително премахването или ограничаването на предимствата, предоставени по-рано на ОСТ.

41. Това е в много по-голяма степен вярно (...) когато въпросните предимства могат да бъдат характеризирани като извънредни по отношение правилата на функциониране на пазара на Общността. Такъв е случаят с разпоредбата, която позволява, след някои операции, да се предостави произход от ОСТ на някои продукти с произход от АКТЬ.

42. Трябва да се добави, че изменението на Решението относно ОСТ не само е довело до ограничения или до ограничаване на режима, който преди това е бил в сила, поради това, че, както Комисията е заявила, като по този въпрос не ѝ е било възразено, различни предимства са били предоставени на ОСТ във връзка с установяването във вътрешността на Общността (член 232 и член 233а от измененото Решение относно ОСТ) на взаимно признаване на професионалните квалификации (член 233б) и достъп до програми на Общността (член 233в). Между другото, финансовата помощ на Общността за ОСТ е нараснала с 21 % (член 154а).”

71. От този пасаж на решението по делото *Emesa* се установява, че Съдът смята, че при условията на конкретния случай, Съветът не само е имал право да ограничи прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, както е направил, но също е могъл да премахне изцяло това предимство за захарта с произход от ОСТ.

72. Според ищеца обаче, Съдът установява в точки 40 - 42 от решението, че дори „в случай на нужда” (Решение по дело *Emesa*, точка 39), Съветът е можел да ограничи едно предимство, предоставено по-рано на ОСТ, само ако въпросното предимство е имало извънреден характер и ако са били предоставени компенсации в други области. В правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ няма нищо извънредно. Трябва да се прецени твърдението за неговия извънреден характер, не „по отношение на правилата на функциониране на пазара на Общността”, а по отношение на обикновените правила за произход, на различните режими на внос и на привилегированото положение на ОСТ. Освен това, ищецът оспорва факта, че Съдът не е изследвал дали обезщетенията в други области компенсират действително парализирането на захарната промишленост на ОСТ, предизвикано от оспорваното решение.

73. Доколкото ищецът дори не твърди, че Съдът е основал преценката си на неточни или непълни фактически данни, Съдът не може да поставя под съмнение тази преценка.

74. Между другото, следва да се отбележи, че доводите на ищеца почиват на един грешен прочит на точки 40 - 42 от Решението по делото *Emesa*. Наистина, Съдът не е приел, че Съветът е можел да ограничи едно предимство, предоставено на ОСТ, само ако това предимство е имало извънреден характер и ако са били предоставени компенсации в други области. От решението следва, че Съветът е имал право да намали, и даже да премахне, едно по-рано предоставено предимство на ОСТ, в случая прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, след като „прилагането на (това) правило (...) в сектора на захарта е могло да доведе до значителни смущения във функционирането на една обща организация на пазара” (точка 40 от решението).

75. За да подчертае, че оспорваното решение е оправдано и балансирано, Съдът добавя, че при всяко положение, предоставеното предимство е била извънредно, и че Съветът е предоставил, в оспорваното решение, различни предимства в други области (Решение по дело *Emesa*, точки 41 и 42).

76. Никъде в Решението си по делото *Emesa*, обаче, Съдът обаче не говори никъде за „компенсации”. Съдът цитира, в точка 42 от това решение, „различни предимства (които) са били предоставени на ОСТ”, без ищецът да е оспорил съществуването на тези предимства.

77. По-нататък, относно това дали едно правило за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ предоставя извънредно предимство на икономическите оператори от ОСТ, трябва да се има предвид, че според обикновените правила за произход, един продукт се смята за произхождащ от една страна, ако той или е получен изцяло там, или е достатъчно преработен (член 4 и член 5 от Регламент (ЕИО) № 802/68 на Съвета от 27 юни 1968 г. относно общото определение на понятието за произход на стока (ОВ L 148, стр. 1) и членове 1 - 3 от приложението II).

78. Между страните е установено, обаче, че захарта, изнасяна от ищеца, не е била изцяло получавана в ОСТ. Отнася се всъщност за захар, внесена от страните АКТЬ. Между другото, не е било оспорвано, че захарта изнасяна от ищеца не е подложена на достатъчна преработка в Аруба, за да придаде произход от ОСТ на разглеждания продукт по силата на обикновените правила за произход.

79. Само чрез правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ захарта, изнасяна от ищеца, може да се счита за захар с произход от ОСТ. Наистина, по силата на това правило, минимални преработки – дори тези операции, които са изрично посочени в член 3, параграф 3 от приложение II като недостатъчни, за да придадат качеството произход на един продукт от ОСТ, извършени в ОСТ върху продуктите с произход от АКТЬ, придават по изключение произход от ОСТ на въпросните продукти. След като стоките, които се ползват от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ

могат да бъдат внасяни в Общността освободени от мита, трябва да се приеме, че това правило предоставя, както подчертава това Съдът, извънредно предимство на икономическите оператори от ОСТ (Решение по делото Emesa, точка 41).

80. В рамките на първия довод, ищецът твърди още, че Съветът е нарушил член 133, параграф 1 от Договора, като е ограничил до 3 000 тона вноса на захар, ползваща се от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ. Таванът, предвиден в член 108в, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ, представлявал, в действителност, едно количествено ограничение, забранено от тази разпоредба. Между другото, дори ако режимът, получен в резултат на Решението относно ОСТ, засяга други интереси на Общността, от Съвета се изисква по силата на член 136, втора алинея от Договора да се съобрази с „получените резултати”.

81. Трябва все пак да се отбележи, че Съдът вече е отхвърлил този аргумент в решението си по делото Emesa, по следния начин:

„45. Без да е нужно да се разреши въпросът дали тарифната квота определена в член 108в, на измененото решение ОСТ може да се счита като количествено ограничение, нито този дали ако режимът на кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ предоставя на въпросните стоки с произход от ОСТ за прилагането на режима на внос, визиран в член 133, параграф 1 от Договора, трябва да се отбележи, че разглежданите продукти могат да бъдат внасяни над квотата, само срещу заплащане на мита.

46. А член 133, параграф 1 от Договора предвижда, по отношение на вноса с произход от ОСТ в Общността, че той се ползва от пълно премахване на митата, като това, осъществено постепенно между държавите – членки в съответствие с разпоредбите на настоящия договор.

47. В това отношение следва да се отбележи, както го прави Комисията, че, когато става въпрос за търговията със захар, премахването на митата в рамките на Общността е настъпило едва след установяването на обща организация на пазара на този продукт, което е предполагало създаването на обща външна тарифа, успоредно с определянето на минимална цена, приложима във всички държави – членки, по специално, за да се премахнат нарушенията на конкуренцията. Освен това, при липсата на каквато и да е обща селскостопанска политика между ОСТ и Общността, мерки, насочени към избягване на нарушенията на конкуренцията или на смущения на пазара на Общността, които могат да приемат формата на тарифна квота, не биха могли, със самия факт на тяхното приемане, да се счита, че противоречат на член 133, параграф 1 от Договора.

48. Колкото до въпроса дали тарифната квота определена от член 108б от измененото Решение относно ОСТ е съвместима с член 136, втора алинея от Договора, достатъчно е да се отбележи, че тази разпоредба предвижда изрично, че дейността на Съвета трябва да се осъществява като следва постигнатите резултати и въз основата на принципите, установени в

настоящия договор. Между тези принципи са, както е постановил Съдът в Решението си от 11 февруари 1999 г. по дело C-390/95 P, Antillean Rice Mills и др./Комисия, Recueil стр. I-769, точка 37, тези, които се отнасят до общата селскостопанска политика.

49. Поради това, Съветът не би могъл да бъде упрекван за това, че е взел предвид, в рамките на привеждането в действие на член 136, втора алинея от Договора, изискванията на общата селскостопанска политика.

50. От изложеното по-горе следва, че валидността на мярката, предвидена в член 108б от Решението относно ОСТ не би могла да се оспорва, от гледна точка на членове 133, параграф 1 и 136, втора алинея от Договора, с мотива, че тя определя квота за вноса на захар, която се ползва се от режима на кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ.”

82. Следователно, първият довод трябва да бъде отхвърлен в неговата цялост.

83. Без да е необходимо произнасяне по въпроса, дали първият довод се отнася до една разпоредба, която предоставя права на частните лица, трябва да се отбележи, че разглеждането на довода не разкри съществуването на поведение на Общността, заради което тя може да понесе отговорност.

Относно довода, който се основава на нарушаването на принципа на правната сигурност и принципа на защита на оправданите правни очаквания

84. Ищецът изтъква, че оспорваното решение нарушава принципа на правната сигурност и принципа на защита на оправданите правни очаквания. Той припомня, че като е добавил член 108в, параграф 1 от Решението ОСТ, Съветът е ограничил до 3 000 тона годишно вноса на захар, който може да се ползва от кумулирането на произход АКТЬ/ОСТ. Ищецът не би могъл да очаква такова изменение на Решението АКТЬ/ОСТ. Той изтъква, в подкрепа на това, че Решението относно ОСТ е прието за срок от десет години, и че по силата на неговия член 240, параграф 3, единственото предвидено изменение е трябвало да бъде извършено към 1 март 1995 г. Между другото, в случай на изменение, то можело да стане, според ищеца, само в посока на прогласената в член 132, параграф 1 от Договора цел.

85. Ищецът твърди също така, че общите принципи на правото на Общността налагат на Съвета да държи сметка за интересите на предприятията, които са направили инвестиции и развили дейности на основата на действащите правни разпоредби (Решения на Съда от 27 април 1978 г. по дело 90/77, Stimming/Комисия, Recueil, стр. 995, от 16 май 1979 г. по дело 84/78, Tomadini, Recueil, стр. 1801, от 28 април 1988 г. по дело 120/86, Mulder, Recueil, стр. 2321, и от 11 юли 1991 г. по дело C-368/89, Crispoltoni, Recueil, стр. I-3695).

86. Първоинстанционният съд припомня, първо, че Съветът, когато приема мерки на основание член 136, втора алинея от Договора, трябва да държи сметка едновременно за принципите, установени Част четвърта от Договора, по-специално тези, прогласени в член 132 от Договора, и за другите принципи на правото на Общността, включително тези, които се отнасят до общата селскостопанска политика (Решение по дело Emesa, точка 38). Трябва също да се припомни, че Съветът, който разполага с широка оперативна самостоятелност, когато трябва да избере между целите на асоциирането на ОСТ и тези на общата селскостопанска политика (Решение по дело Emesa, точки 39 и 53), има право да намали, и даже да премахне, едно преди това предоставено предимство на ОСТ, след като прилагането му може да доведе до сериозни смущения във функционирането на дадена обща организация на пазара (Решение по делото Emesa, точка 40).

87. Ако защитата на оправданите правни очаквания обаче, се вписва между основните принципи на Общността, икономическите оператори не могат на законно основание да имат оправдано правно очакване, че запазването на едно съществуващо положение, което може да бъде променено в рамките на упражняване на оперативната самостоятелност на институциите на Общността (вж., по-специално Решение на Съда от 17 септември 1998 г., C-372/96, Pontillo, Recueil, стр. I-5091, точки 22 и 23, и Решение по делото Emesa, точка 34).

88. Един икономически оператор, който осъществява дължимата грижа следва поради това да предвиди, че Решението относно ОСТ може да бъде променено, и че една промяна би могла, според случая, да се отнася до премахването или до ограничаването на предимствата предоставени по-рано на ОСТ. Един такъв анализ се налага още повече, в случая, като се има предвид, че разглежданите предимства са били извънредни (Решение по делото Emesa, точки 40 и 41). Освен това, нито една разпоредба на правото на Общността не е задължавала Съвета да държи сметка за интересите на предприятията, които вече присъстват на пазара (вж. в този смисъл Решение на Съда от 5 октомври 1994 г., C-280/93, Германия/Съвет, Recueil стр. I-4973, точка 79).

89. Ищецът не може да се обоснове като използва член 240, параграф 3 от Решението относно ОСТ, който предвижда, че преди изтичането на първия петгодишен период, Съветът приема, при необходимост, евентуалните изменения, които трябва да бъдат направени в асоциирането на ОСТ към Общността. Действително, тази разпоредба не отнема на Съвета правомощията, които той има пряко на основание Договора, да изменя актовете, които е приел съгласно член 136 от Договора, за осъществяването на съвкупността от целите, установени в член 132 от този договор (Решение по делото Emesa, точка 33).

90. След това, ищецът отбелязва, че решението му да създаде в Аруба фабрика за захар е било взето едва след съгласуване, през 1995 г. и през 1996 г., с властите на Аруба и с постоянното представителство на Кралство Нидерландия при Европейския съюз.

91. Ищецът твърди, че не би могъл да предвиди, че Съветът ще ограничи количествено вноса на захар, който се ползва се от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ. В това отношение, ищецът подчертава факта, че процедурата по вземане на решения в Съвета не е публична. Той бил уведомен от властите в Аруба за разискванията едва през месец юли 1997 г.

92. Независимо от това, Първоинстанционният съд установи, че ищецът не сочи нито едно доказателство, от което би могъл да се направи изводът, че институциите на Общността са му дали конкретни уверения, които биха му позволили да има основателни надежди относно запазването на съществуващия режим на кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ за износа на захар, който той смятал да осъществи.

93. Напротив, както с основание подчертава Съдът в Решението по делото *Emesa*, „от преписката се установява, че (ищецът) е разполагал, в момента, в който е започнал да инвестира в Аруба, с достатъчно сведения, от които икономически оператор, проявяващ обикновена грижа, би могъл да предвиди, че либералният режим на кумулиране на произход е могъл да бъде подложен на изменение в посока на ограничаването му” (точка 36 от Решението). Съдът отбелязва, в това отношение, „че предложението (96/С 139/01) е било публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* от 10 май 1996 г., т. е. почти една година преди началото на производството на (ищеца) в Аруба” (точка 36 от решението).

94. Предложение 96/С 139/01, за което упоменава Съдът, е предвиждало премахването на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, поспециално за захарта с произход от държавите от АКТЬ. Действително, относно приложение II, Комисията е предлагала един нов член 6, който е разпореждал, че правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ не се прилага „по отношение на продуктите изброени в глави 1 - 24 от Хармонизираната система, които (...) са с произход (от) държавите АКТЬ”. А захарта е посочена в глава 17 от Хармонизираната система.

95. От това следва, че Предложение 96/С 139/01, публикувано през май 1996 г., тоест девет месеца преди ищецът да е бил учреден и единадесет месеца преди той да започне производството си на захар (вж. по-горе точка 19), е предвиждало въвеждането на една система, още поограничителна за ищеца, от системата, съдържаща се в член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно АКТЬ/ОСТ, която допуска кумулирането на произход АКТЬ/ОСТ за едно количество от 3 000 тона захар на година.

96. Накрая, ищецът твърди, че оспорваното решение нарушава принципа на защита на оправданите правни очаквания, след като то не предвижда никакъв преходен период и никакви преходна разпоредби за дейностите, които се извършват в ОСТ в момента на преразглеждане на Решението относно ОСТ. В конкретния случай не съществувал никакъв първостепенен общ интерес, който може да оправдае преразглеждането на

Решението относно ОСТ да не бъде съпроводено от преходни разпоредби (Решение на Съда от 17 юли 1997 г. по дело C-183/95, Affish, Recueil, стр. I-4315, точка 57).

97. Първоинстанционният съд вече се е произнесъл, че нито една разпоредба от правото на Общността не е задължавала Съвета да държи сметка за интересите на предприятията, вече присъстващи на пазара (вж. по-горе точка 88).

98. Първоинстанционният съд установява, че ищецът дори не твърди, че по времето на приемане на оспорваното решение, е имал товар захар, който е бил в процес на изпращане към Общността, за който той на законно основание би могъл да смята, че може да бъде внесен в Общността без никакво ограничение (вж. в този смисъл Решение по дело Sofrimport/Комисия, цитирано в точка 52 по-горе, точки 16 - 21, и Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 1997 г. по дело T-267/94, Oleifici Italiani/Комисия, Recueil, стр. II-1239, точки 38 - 40).

99. Освен това, на 17 декември 1997 г. Комисията е приела Регламент (ЕО) №2553/97 относно реда за издаване на сертификати за внос за някои продукти, включени в кодовете от Комбинираната номенклатура 1701, 1702, 1703 и 1704 за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТМ (ОВ L 349, стр. 26). От член 8 от Регламент №2553/97 следва, че член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ, се е прилагал едва от 1 януари 1998 г., и че сертификатите за внос, изисквани, в периода от 10 декември 1997 г. до 31 декември 1997 г. е предстояло да бъдат издавани до достигане на количеството от 3 000 тона. Освен това, не се оспорва, че заявленията за издаване на сертификати за внос, подадени преди 10 декември 1997 г. изцяло са били удовлетворени.

100. Поради това следва, че в продължение на един месец, е имало преходен режим, който, по-специално, е бил по-благоприятен, в смисъл, че, за 21 дни между 10 и 31 декември 1997 г., едно „годишно” количество от 3 000 тона захар, които се ползва се от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, е могло да бъде внесено.

101. Твърдението за предполагаема липса на преходен режим следователно също трябва да бъде отхвърлено.

102. От всичко посочено по-горе следва, че доводът, който се основава на нарушаване на принципа на правната сигурност и принципа на защита на оправданите правни очаквания, трябва да бъде отхвърлен. Разглеждането на този довод също не разкри нарушаване от Общността на правна разпоредба, която предоставя права на частните лица.

Относно довода, който се основава на нарушаване на принципа на пропорционалността

103. На първо място, ищецът твърди, че Съветът има задължение да съвмести различните цели, установени в член 3 от Договора, без обаче да

дава предимство на общата селскостопанска политика (Решение на Съда от 23 февруари 1988 г. по дело 68/86, Обединено кралство/Съвет, Recueil стр. 855, точка 12 и Определение на Съда от 12 юли 1996 г. по дело C-180/96 R, Обединено кралство/Комисия, Recueil стр. I-3903, точка 63). В случая Съветът е нарушил принципа на пропорционалността, като е дал предимство на общата селскостопанска политика във вреда на интересите на ОСТ.

104. В Решението си по делото Emesa, Съдът е постановил, от една страна, че Съветът, „когато взема мерки на основание член 136, втора алинея от Договора, трябва да държи сметка едновременно за принципите, включени в Част четвърта от Договора и за другите принципи на правото на Общността, включително тези, които се отнасят до общата селскостопанска политика” (точка 38 от решението) и, от друга страна, че „като осъществява постигането на равновесие между различните цели, определени в Договора, (...), Съветът (...) може да бъде принуден, в случай на необходимост, да ограничи някои по-рано предоставени на ОСТ предимства” (точка 39 от решението).

105. Доводът следователно, трябва да бъде отхвърлен. По-късно ще се изследва дали, в случая, Съветът не е допуснал явна грешка при своята преценка на необходимостта от ограничаване на вноса на захар, който се ползва от правилото на кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ (вж. по-долу точки 117 - 150).

106. На второ място, ищецът изтъква, че член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ, съдържа едно структурно ограничение на вноса на захар с произход от ОСТ в Общността. В същност, тази разпоредба ограничавала до 3 000 тона количеството захар с произход от АКТЬ, което може да бъде внесено в Общността с предоставяне на произход от ОСТ след обработка или преработка по смисъла на член 6 от приложение II. А според ищеца, само временни ограничителни мерки на основата на член 109 от Решението относно ОСТ могат да бъдат взети по отношение на вноса с произход от ОСТ, при условие тези мерки „да ограничават само по изключение, частично или временно” свободния внос в Общността на продукти с произход от ОСТ (Решения на Съда от 26 октомври 1994 г. по дело C-430/92, Нидерландия/Комисия, Recueil, стр. I-5197 и от 22 април 1997 г. по дело C-310/95, Road Air, Recueil, стр. I-2229, точки 40 и 41; Решение Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано тук в точка 42 по-горе, точка 95).

107. Все пак, от Решението по делото Emesa (точка 40) следва, че Съветът има право да ограничи, структурно, едно по-рано предоставено предимство на ОСТ, в случая, прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ в сектора на захарта, ако се установи, че „прилагането на (това) правило (...) в (този) сектор (... е) в състояние да предизвика съществени смущения във функционирането на една обща организация на пазара”. По-нататък ще бъде изследвано дали оценката, направена от Съвета, на риска, който правилото за кумулиране на

произход от АКТЬ/ОСТ е съдържало за общата организация на пазара на захар, не е опорочена от явна грешка (вж. по-долу точки 117 - 150).

108. На трето място, ищецът обръща внимание върху това, че писмото от 18 декември 1997 г. на г-н Fischler до неговия съветник и писмото на г-н Soubestre от Комисията до постоянния представител на кралство Нидерландия от 9 юни 1997 г. показват, че структурното ограничение на член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ е наложено като алтернативно разрешаване на проблема. Той смята, че едно структурно ограничение, прието вместо предпазна мярка, трябва поне да съответства на същите критерии като мерките, предвидени в член 109 от Решението относно ОСТ. Действително, недопустимо е едно окончателно структурно ограничение да може да бъде прието по-лесно от една предпазна мярка. В случая, условията за приемането на една предпазна мярка по силата на член 109 от Решението относно ОСТ не са били изпълнени.

109. Съдът констатира, обаче, че двете писма на Комисията, които ищецът цитира, не подкрепят неговата теза.

110. От една страна, в писмото, подписано от г-н Soubestre, Комисията отхвърля едно предложение, направено от нидерландските власти. Тези власти са предложили една система на минимални цени за износ на захар с произход от ОСТ и едно съобразяване на процедурата относно предпазните мерки с правилата, които се прилагат в рамките на Световната търговска организация (СТО). От това писмо обаче, по никакъв начин не се установява, че структурното ограничение, наложено впоследствие от Съвета в оспорваното решение представлява прикрита предпазна мярка.

111. От друга страна, писмото на г-н Fischler, от 18 декември 1997 г., е отговор на едно писмо на правния съветник на ищеца, в което последният е изложил причините, поради които прилагането на предпазни мерки за захарта с произход от ОСТ, не било необходимо. Господин Fischler се съгласява с този анализ. Той обяснява, че Комисията смята, поради приемането на оспорваното решение, предпазните мерки не изглеждат в този момент необходими („safeguard measures seem, for the time being, unnecessary”). Той обаче по никакъв начин не твърди, че оспорваното решение е алтернативно решение на проблема; прието вместо предпазна мярка. Установява се само от писмото, че структурното разрешение дадено с оспорваното решение е сложило край на смущенията на пазара на Общността, така че няма основание да се вземат предпазни мерки.

112. Двете цитирани от ищеца писма не доказват следователно че ограничаването на кумулирането на произход АКТЬ/ОСТ наложено от член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ представлява прикрита предпазна мярка или алтернативно решение, прието вместо една такава мярка.

113. Във всеки случай, Съдът вече е присъдил, в решението си по делото *Emesa*, че „мярката, съдържаща се в член 108б, параграф 1, от измененото Решение относно ОСТ, не представлява предпазна мярка, предназначена да отговори, временно и по изключение на появата на изключителни трудности, които нормално приложимият режим на обмен не позволява да бъдат избегнати, но изменя самия обикновен режим, според същите критерии, като тези, на основата на които Решението относно ОСТ е било прието”, и че, при тези обстоятелства, „условията за приемане на предпазните мерки, по силата на член 109 от Решението относно ОСТ (...) са без значение за преценяване валидността на (оспорваното) решение” (точка 61 от решението). Съдът прави извода, че „следователно, като приема член 108б от измененото Решение относно ОСТ, Съветът не е бил длъжен да спазва специалните изисквания, свързани с приемането на предпазните мерки по силата на член 109 от Решението относно ОСТ” (точка 62 от решението).

114. Следователно и третият довод трябва да бъде отхвърлен.

115. На четвърто място, ищецът твърди, че член 108б, параграф 2 от измененото Решение относно ОСТ е несъвместим с принципа на пропорционалността доколкото смилането на захарта („milling”) е изключено от операциите по обработка и преработка, смятани за достатъчни за предоставянето на кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ. Той подчертава, за тази цел, че по силата на член 108б, параграф 2 от измененото Решение относно ОСТ, оцветяването на захарта, което е обработка или преработка, по-незначителна от („milling”), е достатъчно да придаде произход от ОСТ.

116. Този аргумент обаче, се основава на един погрешен прочит на оспорваното решение. Действително, както го подчертава Съдът в Решението по делото *Emesa* (точки 59 и 60), „член 108б, параграф 2, се ограничава до това да упомене два примера на операции, които могат да се разглеждат като достатъчни за придаване характер на продукт с произход от ОСТ, без обаче да съдържа изчерпателно изброяване за тази цел”, така че ищецът няма основание да твърди, че (този) член (...) е премахнал „milling”-а от операциите, които имат значение от гледна точка предоставянето на кумулиране на произход”.

117. Трябва следователно, да се отхвърли и този аргумент.

118. На пето място, ищецът твърди, че положението на пазара на захарта на Общността не изисквало ограничаване на вноса на захар, която се ползва от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ до 3 000 тона годишно.

119. В това отношение Съдът е постановил в решението си по делото *Emesa* (точки 53 - 58):

„53. Следва да се припомни, че в една област, в която, както в случая, институциите на Общността разполагат с широко право на преценка, само явно неподходящия характер на една мярка по отношение на

преследваната цел може да засегне законността на такава мярка. Ограничаването на контрола на Съда се налага, особено когато Съветът е принуден да помирява несъвпадащи интереси и да избира, по този начин, варианти, в рамките на избора на политика, което е негова отговорност (вж. Решения (...) по дело Германия/Съвет (цитирано по-горе), точки 90 и 91; от 17 октомври 1995 г. по дело C-44/94, Fishermen's Organisations и др., Recueil, стр. I-3115, точка 37 и от 19 ноември 1998 г. по дело C-150/94, Обединено кралство/Съвет, Recueil, стр. стр. I-7235, точка 87).

54. (...) не би могло да се смята в този контекст, че въвеждането на квотата, определена от член 108б от измененото Решение относно ОСТ е превишавало очевидно това, което е било необходимо за достигане на целите, към които се стреми Съветът.

55. В тази връзка, от седмото съображение от преамбюла от (оспорваното) решение следва, че Съветът е въвел член 108б, от една страна, защото е бил принуден да установи, че свободният достъп за всички продукти с произход от ОСТ и запазването на кумулирането между продуктите с произход от държавите от АКТБ и продуктите с произход от ОСТ съдържа риск от конфликт между целите на политиката на Общността по отношение на развитието на ОСТ и тези на общата селскостопанска политика и, от друга страна, за да се съобрази с обстоятелството, че сериозни смущения на пазара на Общността на някои продукти, които са предмет на общата организация на пазарите са се изразили няколко пъти в приемането на предпазни мерки.

56. От преписката се установява, че на датата на (оспорваното) решение, от една страна, е съществувал излишък в производството на Общността на захар от цвекло, в сравнение с количеството консумирано в Общността, към който се е прибавял вноса на захар от захарна тръстика с произход от държавите от АКТБ, за да се отговори на специфичното търсене на този продукт и задължението на Общността да внася определено количество захар от трети страни, по силата на Споразуменията, сключени в рамките на СТО. От друга страна, Общността е била длъжна също да субсидира износа на захар, под формата на възстановяване, при износ и в пределите на сключените споразумения в рамките на СТО. При тези условия, Съветът е можел с основание да смята, че всяко допълнително количество захар, дори и минимално от гледна точка на производството на Общността, което достига до пазара на Общността ще принуди нейните институции да увеличат размера на субсидиите при износ в упоменатите по-горе граници, или да ограничат квотите на европейските производители, което ще затрудни общата организация на пазара на захар, чието равновесие е несигурно и ще противоречи на целите на общата селскостопанска политика.

57. Впрочем, както от определението за препращане, така и от цифрите съобщени от Съвета и от Комисията, се установява, че годишната квота от 3 000 тона не е по-ниска от нивото на традиционния внос на захар с произход от ОСТ, като последните, не произвеждат, самите те, този продукт. Освен това, тъй като стоките от държавите от АКТБ получават

малка добавена стойност на територията на ОСТ, промишлеността, засегната от (оспорваното) решение е могла да допринесе слабо за развитието на последните. Освен това, не би могло да се изключи, че неограниченото прилагане на правилото (за) кумулиране на произход съдържа риск от изкуствено отклоняване на продукти с произход от държавите АКТЬ, през територията на ОСТ, с оглед достъпа им до пазара на Общността, за количества захар, които надвишават тези, за които тези държави са се ползвали, на базата на споразумение, от гарантиран достъп до този пазар, освободени от мита.

58. Следователно, мярката свързана с вноса на захар ползваща се от кумулиране на произход АКТЬ/ОСТ, съдържаща се в член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ, не може да се счита за противоречаща на принципа на пропорционалността.”

120. В Съображенията си от 9 октомври 2000 г., ищецът остро критикува този пасаж от решението.

121. Първо, относно точка 55 от Решението по делото Emesa, ищецът твърди, че Съдът е взел твърденията, които се съдържат се в седмото съображение от преамбюла от оспорваното решение като отправна точка на своята преценка, без да поставя под въпрос точността на тези твърдения.

122. Този довод трябва да бъде отхвърлен. Действително, контролът за законност на един акт предполага да бъдат взети предвид мотивите към този акт. Така, за да прецени дали Съветът не е нарушил принципа на пропорционалността, Съдът първо припомня, в точка 55 от решението си, мотивите, изложени от Съвета в оспорваното решение, в подкрепа на ограничаването на вноса на захар, която се ползва се от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ. Съдът все пак не е смятал твърденията на Съвета за установени факти. В действителност той, в точки 56 и 57 от решението си, разглежда това дали твърденията, които се съдържат в седмото съображение от преамбюла от оспорваното решение, не се основават на явни грешки при преценката, което, според Съда, не е така.

123. Освен това ищецът твърди, че Съдът е допуснал фактически грешки в точка 55 от Решението по делото Emesa, като поставя под съмнение заключението, според което оспорваното решение не нарушава принципа на пропорционалността.

124. Ищецът обяснява, във връзка с това, че захарта, която се ползва от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ никога, преди приемането на оспорваното решение, не е била предмет на предпазни мерки. Освен това, ще бъде погрешно да се твърди, че „някои продукти” са засегнати от предпазни мерки. В действителност, само оризът от ОСТ е бил предмет на такива мерки.

125. Трябва да се отбележи все пак, че нито Съветът в седмото съображение от преамбюла от оспорваното решение, нито Съдът в

Решението си по делото Emesa, не са твърждали, че Общността е взела, в миналото, предпазни мерки, за да ограничи вноса на захар. Седмото съображение от преамбюла от оспорваното решение трябва да се разбира в смисъл, че както „сериозни смущения на пазара на Общността (предизвикани от) някои продукти, предмет на общата организация на пазарите (които) са се проявили на няколко пъти чрез вземането на предпазни мерки”, така е имало опасност от нарушения относно захарта. Такива нарушения оправдавали, според Съвета, приетата структурна мярка и Съдът, в решението си по делото Emesa, е възприел тази преценка.

126. Освен това, дори, ако само оризът с произход от ОСТ е бил засегнат от предпазни мерки в миналото, Съветът не е допуснал никаква очевидна грешка в преценката, като посочва приемането на предпазни мерки за „някои продукти”. Действително, като пример, предпазната мярка, която е дала повод за Решението Antillean Rice Mills и др./Комисия, цитирано по-горе в точка 42, се е отнасяла до различни продукти, а именно, различните видове ориз, обхванати в кодовете по КН 1006 30 21 - 1006 30 48. Всъщност, член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ, който изглежда се прилага само по отношение само на един продукт, а именно захарта, се отнася в действителност също до различни продукти, а именно „продуктите, обхванати в тарифните позиции 1701, 1702, 1703 и 1704 от ХС”.

127. Относно точка 56 от Решението по делото Emesa, ищецът твърди, че Съдът е допуснал фактически грешки и в този пасаж от решението.

128. Все пак, запитан по този въпрос в съдебното заседание, ищецът е обяснил, че той оспорва направените от Съда преценки на фактите, а не тяхната точност.

129. Ищецът посочва, в това отношение, че Съдът е основал преценката си относно необходимостта и пропорционалността на ограничаването на вноса на захар, който се ползва се от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ на основата на три факта, а именно, на първо място, съществуването на излишък в производството на захар от цвекло на Общността в сравнение с количеството консумирана захар в Общността към датата на оспорваното решение, второ, на съществуването на значително количество преференциален внос на захар и трето, на задълженията, произтичащи от споразуменията, подписани в рамките на Световната търговска организация (СТО), (по-долу „Споразуменията в рамките на СТО”).

130. Ищецът твърди, произведеният излишък е структурен и винаги е съществувал, дори в момента на приемането на Решението относно ОСТ през 1991 г. Погрешно е, следователно, да се твърди, както прави това Съдът в точка 56 от Решението по делото Emesa, че на пазара на захарта на Общността е постигнато едно нестабилно равновесие. Впрочем, преференциалният внос винаги е нараствал, без Общността да смята за необходимо до 2000 или 2001 г. да намали собственото си производство. Това поведение може да се обясни с факта, че общата организация на

пазара има една система за самофинансиране, чиято цена се заплаща от потребителите.

131. Според ищеца, погрешно е да се смята, че вносът на захар с произход от ОСТ, води до износ на същото количество захар, с възстановяване. В действителност, не съществува механизъм на скачени съдове между двете, както признават това Комисията и Съвета (Определение от 30 април 1999 г., по дело *Emesa Sugar/Комисия*, цитирано по-горе, в точка 25).

132. Освен това, погрешно е да се твърди, че вносът с произход от ОСТ, който, в крайна сметка, достига максимум 100 000 до 150 000 тона годишно, представлява проблем в рамките на задълженията, които произтичат за Общността от Споразуменията в рамките на СТО. Комисията признава, в хода на обезпечителното производство, че Общността е изнасяла, с възстановяване, количество захар, по-малко от разрешеното от Споразуменията в рамките на СТО. Тази допълнителна резерва се изчислява на 1 120 000 тона за периода, който съответства на пазарните години от 1995/1996 г. до 1997/1998 г. (Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 8 октомври 1997 г., по дело T-229/97 R, *CEFS/Съвет, Recueil*, стр. II-1649). Според изчисленията на Комисията, тази резерва е 998 200 тона към 1 юли 1997 г. (Определение от 30 април 1999 г. по дело *Emesa Sugar/Комисия*, цитирано тук в точка 25 по-горе, точка 107). За пазарната 2000/2001 година, тя все още надвишава 400 000 тона. При това положение, ниското ниво на вноса от ОСТ не може да попречи на Общността да изпълнява задълженията си, които произтичат от Споразуменията в рамките на СТО, поне до пазарната 2000/2001 година. Ищецът твърди също, че захар с произход от ОСТ може да бъде включена в категорията захар с произход от АКТЬ, когато тя кумулира тези два произхода. Преференциалната захар е тази, която не се включва в ангажиментите, поети от Общността чрез Споразуменията в рамките на СТО (вж. бележката под линия от стр. 1 на Schedule CXL).

133. Състоянието на структурно свръхпроизводство на захарната промишленост на Общността представлява истински проблем за тази промишленост. В миналото, никога не се смятало, че това свръхпроизводство, което съществувало поне от 1973 г., се нуждае от ограничаване на преференциалния внос на захар в Общността. Следователно е несъразмерно ограничаването с оспорваното решение на вноса на захар с произход от ОСТ до 3 000 тона през 1997 г., след като този внос едва е достигнал 10 000 тона и Общността разполага по това време, с възможност за допълнителен износ от около 1 милион тона по Споразуменията в рамките на СТО. Ищецът отбелязва, че когато през 1999 г., вносът на захар с произход от ОСТ, поради кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ, надвишавал 50 000 тона, Общността дори не е сметнала за необходимо да наложи количествени ограничения, а е наложила минимални цени.

134. Първоинстанционният съд припомня, първо, че Съдът е постановил в точка 40 от Решението по делото *Emesa* на основата на една преценка на положението в сектора на захарта, която той е направил, по-специално в

точка 56 от решението, че Съветът е могъл с основание да смята, че е било необходимо да се ограничи обхвата на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ за захарта, след като прилагането на това предимство в този сектор „може да доведе до значителни затруднения във функционирането на една обща организация на пазара”.

135. При това положение, Първоинстанционният съд не може да поставя под съмнение преценки, направени от Съда на основата на факти, чиято точност не е оспорвана (вж. по-горе точка 128), тъй като доводите на ищеца се отнасят до точка 56 от Решението по делото Emesa и са насочени по-специално към това дали Съветът не е допуснал явна грешка в преценката, като е сметнал през 1997 г., че прилагането без ограничение на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ „може да доведе до значителни смущения във функционирането на една обща организация на пазара”, те ще бъдат разгледани само заради изчерпателност.

136. В това отношение, трябва да се отбележи, първо, че е установено, между страните, че по времето на приемане на оспорваното решение, цената на захарта в Общността е била два пъти по-висока от цената на световния пазар. А ищецът е заявил, след писмен въпрос на Първоинстанционния съд, че никакво мито при внос не се дължи в Аруба върху захарта, купена в една страна от АКТЬ. При това положение, след като захарта с произход от АКТЬ, преработена в ОСТ се ползва, благодарение на прилагането на правилото на кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, от произход ОСТ и е, на това основание, освободена от мита в Общността, съществената разлика между световната цена и цената на Общността на захарта е създавала, в момента на приемането на оспорваното решение, реална опасност от увеличаване на износа към Общността на захар, която се ползва от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ.

137. По такъв начин, докато през 1996 г., износът към Общността на захар, която се ползва от кумулирането на произход АКТЬ/ОСТ е бил по-малко от 3 000 тона, самият ищец предвижда, че ако оспорваното решение не е било прието, той щял да достигне 100 000 - 150 000 тона през следващите години. Освен това, тази преценка дори не държи сметка за потенциалния износ, а се основава на производството на двете съществуващи предприятия и на две други предприятия, които е трябвало да са започнали дейността си по времето на приемане на оспорваното решение (вж. доклада NEI, стр. 85, точка 6.5). Все пак, като се има предвид значителната разлика между световната цена на захарта и цената в Общността, повече от вероятно е, че и други дружества биха навлезли на същия пазар, ако Съветът не беше ограничил прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ за захарта.

138. Освен това, по времето на приемане на оспорваното решение, е съществувал, както Съдът подчертава това в точка 57 от Решението си по делото Emesa, безспорен риск „от изкуствено отклоняване на продукти с произход от държавите от АКТЬ, през територията на ОСТ, с оглед на достъп до пазара на Общността за количествата захар, надвишаващи тези,

за които същите държави се ползвали по силата на споразумение от гарантиран безмитен достъп до този пазар”. Трябва да се припомни, в това отношение, че, по силата на правилото за кумулиране на произход от АКТБ/ОСТ, съвсем прости операции по преработката (дори тези, които обичайно не могат да предоставят произход от ОСТ) са достатъчни, за да се смятат продуктите от АКТБ продукти от ОСТ и да могат да влязат на пазара на Общността, освободени от вносни мита.

139. На основата на изложеното по-горе, трябва да се направи заключение, че по времето на приемане на оспорваното решение, е съществувала реална опасност от значително нарастване на износа на захар, която се ползва от кумулирането на произход от АКТБ/ОСТ към Общността.

140. Относно това дали предстоящото увеличение на износа е могло да затрудни общата организация на пазара на захарта, трябва да се припомни, че ищецът не оспорва фактическите твърдения, съдържащи се в точка 5б от Решението по делото Emesa, а именно, че е съществувал „излишък в производството на захар от цвекло в Общността, по отношение на количеството, консумирано в Общността”, че между другото, Общността е била принудена „да внася определено количество захар от трети страни, по силата на (Споразуменията в рамките на СТО) и че към всичко това се е прибавял още „вносът на захар от захарна тръстика с произход от държавите от АКТБ, за да се отговори на специфичното търсене на този продукт. С оглед на високото ниво на цената на Общността в сравнение със световната цена, „Общността е била също така длъжна да субсидира износа на захар, под формата на възстановявания при износ и по (Споразуменията в рамките на СТО)”.

141. Относно довода на ищеца, според който свръхпроизводството на захар в Общността е структурно и е съществувало още през 1991 г., по времето, когато правилото за кумулиране на произход от АКТБ/ОСТ е било прието, трябва да се отбележи, че захарта не е единственият продукт, по отношение на който се прилага това правило. Напротив, отнася се за едно общо предимство, приложимо по отношение на всеки продукт, преработен в ОСТ. Когато прилагането на едно такова предимство предизвиква или може да предизвика затруднения в определен сектор, Общността е в правото си да вземе точни или структурни мерки, за да реши проблема.

142. Според Съда, „Съветът с основание е могъл да смята, че всяко допълнително количество захар, дори и минимално от гледна точка на производството на Общността, получаващо достъп до пазара на Общността, би принудило институциите на последната да увеличат размера на субсидиите при износ, по (Споразуменията в рамките на СТО), или да ограничат квотите на европейските производители, което би затруднило общата организация на пазара на захар, чието равновесие е несигурно и би противоречало на целите на общата селскостопанска политика” (Решение по делото Emesa, точка 5б).

143. Ищецът оспорва тази преценка на фактите. Според ищеца, не съществува реална опасност от нарушаване на пазара на захар на Общността.

144. Все пак, ако на пазара на захарта на Общността, където действа система на защитени цени, предлагането вече надвишава търсенето, разумно е да се смята, че всяко увеличаване на предлагането чрез внос, е от естество да предизвика затруднения. Наистина, за да се поддържа несигурното равновесие на пазара, който е по-скоро една контролирана липса на равновесие, след като равновесието се постига само чрез субсидиран износ, трябва или да се намали значително интервенционната цена, за да се спре вноса и увеличи търсенето, или да се ограничи производството на Общността и/или да се увеличи износа, който като се има предвид разликата между цената на Общността и световната цена, трябва да бъде субсидиран.

145. С оглед на непосредствената опасност от едно значително увеличаване на вноса на захар в Общността, причинено от правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ (вж. по-горе, точка 139), било е разумно Съветът, след като е съпоставил интересите на ОСТ и тези на общата селскостопанска политика, да реши да ограничи прилагането на това правило, за да бъде спрян вносът на този продукт от ОСТ, който само чрез една правна фикция има произход от ОСТ.

146. Що се отнася до довода на ищеца, според който Общността изнася количество захар с възстановяване при износа, по-ниско от това разрешено от Споразуменията в рамките на СТО, трябва да се отбележи, че нито Съветът, нито Съдът са твърдели, че ограничаването на вноса, освободен от мита, от член 108б, параграф 1 от измененото решение относно ОСТ, е оправдано поради обстоятелството, че Общността не може повече на основание Споразуменията в рамките на СТО да увеличава количеството на своя субсидиран износ на захар.

147. Трябва да се отбележи, че Споразуменията в рамките на СТО, по-специално „Schedule CXL”, съдържат предел за субсидирания износ на захар. Те не съдържат обаче никакво задължение да се изчерпи това отпуснато количество. Целта на Споразуменията в рамките на СТО, в действителност е, да се ограничи постепенно субсидираният износ.

148. Не може да се смята, следователно, че Съветът е нарушил принципа на пропорционалността като е решил да ограничи вноса на захар, която се ползва от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ, дори ако допълнителният износ, който този внос би могъл да предизвика, остава под тавана, определен от Споразуменията в рамките на СТО.

149. Ищецът пояснява, освен това, че увеличаването на вноса на захар, който се ползва от кумулиране на произхода от АКТЬ/ОСТ, не трябва да оказва влияние върху производството на Общността. Той съобщава, че производството на Общността, от последните години винаги е оставало под квотите за производство, определени от Общността.

150. Все пак, трябва да се припомни, че по време на цялото производство ищецът е подчертавал структурното свръхпроизводство, което съществува на пазара на Общността. В съдебното заседание, ищецът отново се е позовал на специалния доклад № 20/2000 на Сметната палата относно управлението на общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ 2001, С 50, стр. 1), от който се установява, че през 1997 г. това свръхпроизводство е било от порядъка на около 2 милиона тона. При това положение, независимо дали квотите за производството са били изчерпани, разумно е да се смята, че пазарът на захарта на Общността, на който има предлагане, надхвърлящо значително търсенето, би бил затруднен, ако вносът на захар беше се увеличил значително, поради прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ.

151. При тези обстоятелства следва да се направи заключение, че Съветът с основание е могъл да счита, че е било необходимо да се ограничи вноса на захар, който се ползва от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ с цел да се защити стабилността на общата организация на пазара на захарта.

152. Трябва още да се прецени, дали, като е ограничил прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ до 3 000 тона, Съветът не е нарушил принципа на пропорционалността.

153. Трябва все пак да се отбележи, че Съдът в Решението си по делото Emesa вече е постановил, че таванът, наложен в член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно АКТЬ/ОСТ, тоест ограничаването на вноса, който се ползва от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ до 3 000 тона годишно, не би могло да се разглежда като противоречащо на принципа на пропорционалността. Той се позовава в тази насока на точка 57 от своето решение, по-специално на факта, че „годишната квота от 3 000 тона не е по-ниска от нивото на традиционния внос на захар с произход от ОСТ, тъй като последните не произвеждат самите те този продукт”, че промишлеността, засегната от оспорваното решение „можела да допринесе само слабо за развитието (на ОСТ)”, и че „неограниченото прилагане на правилото за кумулиране на произход съдържа опасност за изкуствено отклоняване на продукти с произход от държавите от АКТЬ, през територията на ОСТ, с оглед достъп до пазара на Общността за количества захар, по-големи от тези, за които тези държави по споразумение се ползват от гарантиран безмитен достъп до този пазар”.

154. В Съображенията си от 9 октомври 2000 г., ищецът оспорва и този пасаж от Решението по делото Emesa. Доколкото аргументите, посочени от ищеца се отнасят само до преценките, направени от Съда на безспорните факти, те ще бъдат разгледани само за изчерпателност (вж. по-горе точка 135).

155. Ищецът набляга на факта, че не съществува традиционен внос на захар от ОСТ. Захарната промишленост възниква в ОСТ поради правилото на кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ. През 1996 г., износът бил по-

малък от 3 000 тона, тъй като съответните предприятия още не били напълно оперативни. Обосноваването на квотата от 3 000 тона, с позоваване, както го прави Съдът в точка 57 от Решението си по делото Emesa, на традиционния внос е, при това положение, неразбираемо. Ищецът посочва, че количеството от 3 000 тона е по-малко от неговото месечно производство. Той припомня, че председателят на Първоинстанционния съд е постановил в Определението си от 30 април 1999 г., по дело Emesa Sugar/Комисия, цитирано по-горе в точка 25, че едно количество внос на захар с произход ОСТ от 15 000 тона годишно било необходимо, за да се гарантира оцеляване. Дори ако ограничаването на вноса на захар, който се ползва се от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ е било необходимо, ищецът твърди, че Съветът е трябвало да се съобрази в оспорваното решение с интересите на съществуващите в ОСТ предприятия в сектора на захарта и би трябвало да определи квота на ниво, което би позволило на тези предприятия да се задържат на пазара. Той се позовава, в тази връзка, на подхода, възприет от Съвета за други продукти, по-специално изоглюкозата и инулина.

156. Първоинстанционният съд установява, на първо място, това, че и самият ищец признава, че не е съществувало производство на захар в ОСТ. Във всеки случай, ако такова производство съществуваше, то по никакъв начин не би било засегнато от оспорваното решение, след като то се ползва, като производство изцяло получено в ОСТ по смисъла на член 2 от приложение II, от произход от ОСТ.

157. Колкото до захарта „преработена” в ОСТ, трябва да се припомни, че захарта, която е обработена в достатъчна степен в съответствие с обикновените правила за произход, (вж. по-горе точка 77) представлява продукт с произход от ОСТ, който може да влезе в Общността, освободен от мита, без никакво количествено ограничение.

158. Като добавя член 108б, параграф 1 от Решението относно ОСТ, Съветът само определя таван за вноса на захар, който се ползва се от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, по-специално захар с произход от държавите от АКТЬ и преработена в ОСТ, което при нормални условия не би било достатъчно, за да ѝ придаде произход от ОСТ, но независимо от това тази захар се смята, че има такъв произход по силата на една правна фикция.

159. Съветът е определил горната граница, съдържаща се в член 108б, параграф 1 от измененото Решение относно ОСТ на едно ниво приблизително еднакво с това на съществуващия износ на захар, ползваща се от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ по време на приемане на оспорваното решение.

160. Действително, ищецът потвърждава, че в годината, която предхожда приемането на оспорваното решение, количеството на износа на захар с кумулиран произход от АКТЬ/ОСТ към Общността е било 2 310 тона. За първите шест месеца на 1997 г., то е било, според ищеца, 1 404,3 тона. От това следва, че Съветът не е действал по неразумен начин, когато е

ограничил, през ноември 1997 г., прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ за захарта до 3 000 тона годишно.

161. Колкото до довода, според който институциите на Общността трябва да държат сметка за обстоятелството, че захарната промишленост на ОСТ се е намирала в начален етап, трябва да се отбележи, че правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ съществува от приемането на Решението относно ОСТ през 1991 г. Ищецът е бил учреден едва на 6 февруари 1997 г., по време, когато Комисията вече е била направила предложение на Съвета, което цели пълното премахване на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ по отношение на захарта (вж. по-горе точка 94).

162. След това, ако оцеляването на ищеца зависеше действително от запазването на правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, както той твърди, направената инвестиция би трябвало да се разглежда като напълно безразсъдна. В действителност правилото за кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ има характер на изключение и неговото премахване относно захарта, вече е било обявено преди учредяването на ответника.

163. В съдебното заседание ищецът е подчертал и факта, че за цялата 1997 г., вносът на захар е бил само 10 000 тона. При това положение, едно такова количество не е от естество да затрудни пазара на захар на Общността, определянето на горна граница, предвидено в член 108б, параграф 1 от измененото решение относно ОСТ е напълно неразумно.

164. Все пак, трябва да се припомни, че самият ищец твърди, на основата на една оценка, която не взема предвид дори потенциалния износ, че, ако оспорваното решение не е било прието, износът на захар, който се ползва от кумулиране на произход от АКТЬ/ОСТ, би достигнал 100 000 до 150 000 тона годишно (вж. по-горе точка 137). А както вече беше установено, Съветът с основание е могъл да смята, че едно такова количество е било в състояние да затрудни пазара на захар на Общността (вж. по-горе точки 144 и 145).

165. Ищецът оспорва и твърдението на Съда, в точка 57 от Решението си по делото *Emesa*, според което „тъй като стоката с произход от държавите от АКТЬ имат малка добавена стойност в рамките на ОСТ, промишлеността засегната от (оспорваното) решение, би могла да допринесе твърде слабо за развитието на ОСТ”.

166. При все това, не може сериозно да се отрича, че операциите, които според обикновените правила за произход, предоставят произход от ОСТ на даден продукт, му добавят повече вътрешно присъща стойност, отколкото операциите, които се ползват от кумулирането на произход от АКТЬ/ОСТ и които са прости операции. Освен това, същите тези операции, обикновено не създават много работни места. Има следователно основание да се смята, че значението на засегнатата от оспорваното

решение промишленост е могло да бъде с ограничен принос за развитието на ОСТ.

167. На следващо място, ищецът отбелязва, че противоположно на това, което твърди Съдът в точка 57 от Решението си по делото Emesa, не съществуват данни за изкуствено отклоняване на продукти с произход от държавите АКТБ, по времето на приемането на оспорваното решение.

168. Все пак, както вече беше отбелязано по-горе, в точка 138, опасността от едно такова отклоняване е била реална поради разликата между цената на захарта в Общността и цената на захарта на световния пазар.

169. Ищецът изразява възмущението си, накрая, че вносът на захар с произход от ОСТ е предмет на едно по-малко благоприятно третиране, отколкото вносът с произход от държавите от АКТБ или трети страни. Той подчертава, че преференциалният внос на захар с произход от държавите АКТБ и от трети страни е 1,7 тона. Този внос е субсидиран от ФЕОГА с 0,8 милиарда EUR годишно. Тази сума е значително по-голяма от стойността на потенциалното субсидиране на износ на захар с произход от ОСТ. Ищецът подчертава и факта, че ОСТ са на първо място сред страните, с които Европейският съюз поддържа привилегирани отношения. Стоките с произход от ОСТ би трябвало следователно да се ползват от привилегировано положение.

170. Този довод се основава на една невярна предпоставка. Наистина, стоките с произход от ОСТ се ползват и продължават да се ползват от пълно освобождаване от мита. Съветът е ограничил до 3 000 тона прилагането на правилото за кумулиране на произход от АКТБ/ОСТ за захарта, която, чрез една правна фикция, предоставя произход от ОСТ на стоки, които в действителност са стоки от АКТБ.

171. От всичко изложено по-горе следва, че доводът, основан на нарушаване на принципа на пропорционалността също трябва да бъде отхвърлен.

172. След като разглеждането на доводите за отмяна не даде доказателства за нарушение на разпоредба, предоставяща права на частните лица и без да е необходимо да се разглеждат другите две необходими условия за привличане на извъндоговорната отговорност на Общността, следва да се приеме, че искът за обезщетение не може да бъде уважен.

173. От което следва, че искът трябва да бъде отхвърлен в неговата цялост.

По съдебните разноски

174. По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищецът е загубил, делото той трябва да бъде осъден да заплати разноските,

включително и тези свързани с обезпечителното производство, в съответствие с направеното искане от Съвета.

175. В съответствие с член 87, параграф 4 от Процедурния правилник, Комисията, Кралство Испания и Френската република, които са встъпили в производството подкрепа на исканията на Съвета, заплащат собствените си разноски.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети състав) реши:

1. Отхвърля иска.

2. Осъжда ищеца да заплати, освен собствените си разноски, и разноските, направени от Съвета, включително и тези, свързани с обезпечителното производство.

3 Осъжда встъпилите страни да заплатят собствените си разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 декември 1976 година.

Подписи